

FINN ZETTERHOLM

Julia's reis

Een magisch kunstavontuur

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

De vertaling van dit boek kwam tot stand met financiële ondersteuning
van het Swedisch Arts Council

www.defonteinkinderboeken.nl

Dertiende druk, 2018

Oorspronkelijke titel: *Lydias hemlighet*

Verschenen bij Eriksson & Lindgren

© 2004 Finn Zetterholm

Voor deze uitgave:

© 2009 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Erica Weeda

via Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Omslagafbeelding: Salvador Dalí, *Muchacha en La Ventana*

© Salvador Dalí. Foundation Gala-Salvador Dalí,

c/o Pictoright Amsterdam 2009

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te achterhalen. Aan hen die desondanks menen aanspraak te kunnen maken op enig recht, wordt verzocht contact op te nemen met
Uitgeverij De Fontein, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2591 1 (e-book 978 90 261 3563 7)

NUR 283, 284

JULIA'S REIS

Dit verhaal gaat over een meisje, Julia. Ze woont in Zweden in de 21e eeuw en leidt een doodnormaal leventje. Tot er op een dag iets vreemds gebeurt, waardoor ze de meest fantastische gebeurtenissen en wonderlijkste avonturen gaat meemaken die je je maar kunt voorstellen. Nu vraag je je misschien af hoe dat zo kwam. Tja... Dat er plotseling onverklaarbare dingen gebeuren, kan verschillende oorzaken hebben, bijvoorbeeld dat de sterren aan de hemel in een speciale stand staan. Of dat je toevallig iemand tegenkomt op een heel bijzonder moment. Of dat je ineens dingen ziet die je vroeger nooit opgevallen waren. Sommige mensen zullen zeggen dat het te maken had met Julia's handen. Want je kunt je afvragen waarom het nu juist Julia overkwam en niet haar vriendin Linn, of jou of mij of iemand anders. Maar misschien had het vooral te maken met Julia's geheim. Eigenlijk geloofde Julia dat de wereld een magische plek was, in elk geval een deel ervan. Ze was er zeker van dat er op een keer iets heel bijzonders met haar zou gebeuren, maar ze wist niet precies wat. Misschien was dat maar goed ook, want als ze vooraf geweten had van al die ongelooflijke, spannende en gevaarlijke dingen die ze zou meemaken, dan had ze er waarschijnlijk nooit aan durven te beginnen. Zo dacht ze er in elk geval nu over, achteraf.

Nog één ding: veel mensen en wetenschappers denken dat je alles kunt verklaren, maar dat is niet zo. Er is lang niet altijd een verklaring voor wat er gebeurt. Maar, zoals Julia's opa altijd zei: 'Dat hoeft nog niet te betekenen dat het niet waar is.'

PROLOOG

Op 20 september stond het volgende bericht in de krant:

TWAALFJARIG MEISJE VERDWENEN

Een twaalfjarig meisje is sinds gisteren spoorloos. Het meisje bracht met haar opa een bezoek aan het Nationaal Museum in Stockholm, waar ze zaterdagmiddag rond twee uur plotseling is verdwenen. Ondanks een grote zoekactie heeft men geen spoor van het meisje kunnen vinden. Ook het verhoren van museumbezoekers en personeel heeft niets opgeleverd. Het onderzoeksteam van de politie is zeer terughoudend met het verstrekken van informatie over de zaak, maar sluit niet uit dat het meisje ontvoerd is.

➡ De bank in het park <➡

Elke dag fietste Julia van school naar huis door het park. Het was om, maar ze had er zo haar redenen voor. Het park was groot, met slingerende voetpaden, heuveltjes, hoge bomen en verwilderde struiken die in geen jaren gesnoeid waren. Op zonnige dagen, vooral in het weekend, werd het druk bezocht en zag je overal mensen, spelende kinderen en honden. Hier en daar waren langs de grindpaden banken geplaatst. Daar zaten oude mensen die uitrusten in het zonnetje, moeders met kinderwagens, en af en toe een verliefd stelletje dat elkaar lieve woordjes toefluiserde.

Als peuter was Julia ooit verdwaald in dat park. Ze maakte een wandeling met haar vader en moeder en was een eindje vooruit gerend. Plotseling raakte ze helemaal de weg kwijt en zag ze haar ouders nergens meer. Maar Julia was niet bang, alleen verbaasd. Ze klom een helling op en kwam op een kleine open plek tussen de bomen. Daar stond een eenzame bank. Er was geen mens te zien. Julia kon zich nog goed herinneren dat er een schok door haar heen ging toen ze die groene bank tussen de struiken zag. Ze voelde gewoon dat dit plekje van haar was, van haar alleen. Ze ging op de bank zitten, bijna helemaal verscholen in het groen. Ze was in elk geval niet zichtbaar vanaf het voetpad. Hoge kastanjabomen ruisten zachtjes boven haar hoofd en recht voor haar was een opening in het struikgewas, waardoor ze heel ver kon kijken, ze kon de stad aan de overkant van het meer zelfs zien liggen. Wat een perfecte plek om lekker in je eentje te zitten! Hier kon je net zo lang zitten kijken als je maar wilde, zonder dat mensen jou

konden zien. Daar vonden haar vader en moeder haar uiteindelijk, na een lange, ongeruste zoektocht. Julia zat heel rustig op de bank met haar benen te bungelen.

‘Ach, mijn arme schatje!’ had haar moeder geroepen. Ze was op Julia af gerend en had haar opgetild en tegen zich aan gedrukt. ‘Wat zul je verschrikkelijk bang zijn geweest, we waren zo ongerust!’

‘Waarom dan?’ vroeg Julia.

Het verhaal was een eigen leven gaan leiden en Julia’s ouders hadden het aan de hele familie en aan al hun kennissen verteld.

Inmiddels was Julia twaalf, dus het was al lang geleden. Maar de plek was er nog steeds en sinds die eerste keer was het altijd Julia’s plekje gebleven. En bijna elke dag na school fietste ze door het park en ging ze een tijdje op haar bank zitten. Hier zat ze te denken en te tekenen. Hier kwam ze als ze verdrietig was en als ze blij was. Ze zat hier bij regen en zonneschijn, in de zomerhitte en de winterkou, als de frisse voorjaarswind door haar haren blies en de lauwe herfstregen tegen haar gezicht spetterde. Op koude winterdagen bleef ze niet zo lang. Dan veegde ze alleen de sneeuw van de bank en ging ze er even zitten om zo als het ware aan te geven dat de plek ook in dit jaargetijde van haar was. Het merkwaardige was dat het in al die jaren nooit voorgekomen was dat er iemand anders op de bank zat. Soms kwamen er mensen voorbij op het voetpad, maar die zagen het plekje met de bank niet eens, of ze wierpen alleen in het voorbijgaan een vluchtige blik op Julia, die net zichtbaar was tussen de bosjes. Eigenlijk was het niet eens echt een geheime plek. Julia’s beste vriendin Linn was een paar keer meegegaan, maar ze had totaal niet begrepen wat er nu zo bijzonder was aan die oude bank tussen de bosjes. Linn had een beetje vragend om zich heen gekeken.

‘Aha,’ had ze gezegd. ‘Dus dit is de plek waar je altijd heen

gaat. En hoelang moeten we hier zitten koekeloeren?’

Eigenlijk kwam het heel goed uit, dacht Julia, die Linn met tegenzin had meegenomen, omdat ze maar bleef doorzeuren waarom Julia altijd alleen door het park fietste en daar soms een hele poos bleef, ook als ze na schooltijd met elkaar hadden afgesproken. Nu had Linn de plek gezien en kon het haar niet meer boeien. Dus was hij weer gewoon van Julia en kon hij zijn magische kracht behouden. Wat er zo magisch aan was, wist Julia niet precies. Ze voelde gewoon dat het zo was, al sinds die eerste keer toen ze nog maar vier was, maar dat had ze nooit aan iemand verteld. Het was haar geheim.

Nu fietste Julia dus op haar blauwe fiets door het park. Ze maakte wat extra vaart om in een keer de heuvel op te rijden zonder te hoeven afstappen. Haar donkere haar fladderde in de wind en het spatbord van de fiets rammelde – haar vader had al een maand geleden beloofd dat hij het vast zou zetten. Toen ze op de plaats van bestemming was aangekomen, liet ze verhit en buiten adem haar fiets in het gras vallen. Ze ging op haar groene bank zitten.

De bank voelde nog warm aan van de zon die erop had geschinen. Het was een zachte herfstdag, bewolkt en een beetje weemoedig, een dag van verwondering en verwachting. De bomen en struiken begonnen goudgeel en roestbruin te kleuren. Julia opende haar schetsblok, dat ze altijd bij zich had. Het was bijna vol, ze bladerde er wat in. Daar had je de dolfijnen die ze tijdens de wiskundeles had getekend, daar was de tekening van het meisje met de fakkel en het golvende haar die ze aan de keukentafel had gemaakt. Een paar bladzijden verder de huilende draak en ten slotte de paarden waar ze een paar dagen geleden aan begonnen was en die ze telkens veranderd had. Het lukte haar maar niet om de benen goed te krijgen. Julia zuchtte en haalde haar potlood tevoorschijn. Ze tekende bijna altijd. Als ze het blok niet bij zich had, tekende

ze op wat er maar voorhanden was – losse briefjes, bonnetjes, de krant of de telefoongids.

‘Wat doe je als je niet tekent, Julia?’ vroegen de jongens in de klas weleens, een beetje plagerig.

‘Schilderen,’ antwoordde Julia dan, kortaf.

Daarmee kreeg ze hen stil. Julia werd maar zelden gepest, want ze had altijd haar woordje klaar. Maar het had er ook mee te maken dat iedereen in de klas Julia bewonderde, omdat ze zo goed kon tekenen en schilderen. Dat had ze al te horen gekregen toen ze naar de crèche ging. Af en toe was Julia het zat – er stond altijd wel iemand achter haar mee te kijken als ze een tekening maakte.

‘O, wat goed! Dat je dat kunt!’

‘Hoe doe je dat toch, Julia? Mijn tekeningen worden nooit zo mooi.’

Soms ging er iemand naast Julia zitten – Anna of Rebecca of Olivia – en dan probeerden ze net zo te tekenen als zij. Vroeger vond Julia het heel irritant als ze haar nadeden, maar nu kon het haar niet meer schelen. Zelf was Julia zelden tevreden over wat ze tekende. Toen ze kleiner was, had ze daar nog meer last van dan nu. Ze herinnerde zich dat ze een paar jaar geleden met kleurpotloden een prinses had getekend, het tintelde in haar vingers toen de prinses tevoorschijn kwam met haar stralende gezicht, terwijl ze daar in een wei vol bloemen stond. Die tekening had haar vader in zijn werkkamer opgehangen, maar als Julia er nu naar keek, vond ze de prinses lomp en lelijk.

‘Wil je die lelijke tekening alsjeblieft van de muur halen, papa?’ vroeg Julia. ‘Ik zal wel een betere voor je maken.’

‘Dat is prima,’ zei papa. ‘Maar deze hier bewaar ik toch, hij is hartstikke mooi.’

En zo zat Julia dan hier op de bank in het park. Voor de achttiende keer probeerde ze de benen van de paarden goed

te krijgen. Het werd er niet beter van, integendeel. Ze had alles zo vaak uitgegumd, dat het papier helemaal groezelig was geworden. Kwaad smeed Julia het schetsblok en het potlood weg. Ze keek omlaag, ze had de handen van haar moeder. Lange smalle vingers, behalve haar pink. Die was heel kort, bijna alsof hij bij een kleinere hand hoorde. Julia's vingertoppen waren grijs van het grafiet van het potlood en op haar knokkels en in haar handpalmen zaten groene en lila streepjes van kleurpotloden. Julia was geen sloddervos, ze was zelfs heel netjes en schoon. Maar hoe vaak ze haar handen ook waste, de verf- en potloodvlekken gingen nooit echt weg, omdat er steeds nieuwe bij kwamen. Haar moeder zuchtte en mopperde op haar.

'Julia, je vingers zien er afschuwelijk uit! En je nagels zitten onder de verf. Je moet je handen beter verzorgen.'

Dan trok Julia een grimas en mompelde dat de verf op haar nagels er niet af wilde, hoe ze ook schrobde met de nagelborstel. Julia vond haar moeder heel mooi met haar krullende bruine haar. Zelf had Julia donker, steil haar, maar dat vond ze prima en ze wilde het graag zo houden. Bruine ogen – die van haar moeder waren blauw. Een vrij kleine mond. Mama's mond was groot en lippenstiftrood. Soms kwam er lippenstift op Julia's wang terecht, als haar moeder haar kustte.

'Mama, kijk eens wat je gedaan hebt!' zei Julia dan geïrriteerd, terwijl ze de lippenstift van haar gezicht poetste.

'Dat moet jij nodig zeggen, jij zit altijd onder de verf, kleine kliederaar!' lachte haar moeder dan.

Julia rekte zich uit op haar bank. Het was bewolkt, maar niet erg warm. Haar rechterpols jeukte, hij was rood en schraal en ze wreef erover met haar andere hand. Netelroos heette het, soms was het bijna weg, maar nu was het teruggekomen. Natuurlijk werd het alleen maar erger als je eraan krabde. Julia keek op haar horloge, kwart over vier, bijna tijd

om naar huis te gaan. Vandaag werd het in elk geval niets met die paarden. Ze had beloofd dat ze Linn zou bellen.

Toen ritselde er iets in de struiken achter haar. Julia keek achterom en schrok toen ze een grote zwarte vogel zag fladderen in de lucht, op niet meer dan een paar meter afstand. Julia volgde hem met haar blik, terwijl hij langzaam in een cirkel om haar heen vloog, één rondje, twee rondjes, drie rondjes. Toen dook hij omlaag, hij landde naast haar op de bank. Julia werd bang, haar eerste impuls was om op te springen. Toch bleef ze zitten, iets hield haar tegen, haar nieuwsgierigheid won het van de angst. De vogel was echt groot, hij had een ruig, zwart verendek en hij staarde Julia aan met zijn kraal-oogjes. Hij zat vlak bij haar en leek totaal niet schuw. Wat zou het zijn? Julia wist niet zoveel over vogels. Het was geen ekster en geen kraai, dat zag ze wel. Je had natuurlijk ook nog de raaf, van raven werd gezegd dat ze erg wijs waren, had ze ergens gelezen. Was er niet een of andere god in een oude sage die twee tamme raven had? Maar waren ze echt zo groot? Deze vogel zag er in elk geval heel oud en verfromfaaid uit.

Voorzichtig strekte Julia haar hand uit. Ze kon de vogel bijna aanraken. Hij vertrok geen spier en bleef haar aanstaren. Julia begon zich ongemakkelijk te voelen.

‘Hoi,’ fluisterde ze. ‘Wie ben jij?’

De vogel opende zijn snavel, Julia beefde van spanning. Het leek of de vogel iets probeerde te zeggen. Stel je voor dat hij kon praten! Hè, wat stom! Julia was boos op zichzelf. Papegaaien waren immers de enige vogels die konden praten. Maar voordat Julia er verder over na kon denken, strekte de vogel zijn nek, hij pakte Julia’s potlood en steeg met ritselende vleugels op. Toen vloog hij weg over de struiken met het potlood in zijn snavel.

Julia was zo verbluft dat ze hem met open mond nakeek. Een tijdje bleef ze doodstil zitten. Voor de zekerheid keek ze

onder de bank om te zien of het potlood daar misschien in het gras was gevallen, maar dat was niet het geval. Julia staarde in de verte over de boomtoppen, waar de vogel was verdwenen. Er was niets meer te zien. Eigenlijk was het heel grappig dat een vogel je potlood pikte. Idioot, gewoon! Er was een flinke bries opgestoken en het werd te koud om op de bank te zitten. Julia stond op en pakte haar fiets. Met een vaartje reed ze de heuvel af, ze keek niet achterom.

Toen Julia halverwege het park en haar huis was, schoot haar opeens iets te binnen wat ze inwendig altijd al geweten had. Ze glimlachte in zichzelf terwijl ze haar eigen straat in fietste. Natuurlijk, zo zat het! Haar eigen plek, de groene bank op die open plek was werkelijk magisch. Het had lang geduurd voor ze daar achter gekomen was, maar diep vanbinnen had Julia het altijd geweten. De vogel betekende iets, hij wilde iets van haar, dat voelde ze gewoon, maar wat? Ze wist ook niet of het iets goeds of iets slechts was. Ze besloot het aan niemand te vertellen, anders zouden ze haar toch maar uitlachen. Toen Julia de stoep van haar huis opliep, had ze een rimpel in haar voorhoofd. Die kreeg ze altijd als ze in gedachten verzonken was.